

МОГИЛА ТАРАСОВА

I

Над Дніпром-Славутою
У степу дріма
Сиротов забутою
Могила сама.

Здерли вихри ряст її,
Бік Дніпро підмив,
Одинокий хрест її
Вже давно підгнив.

Наче світ забув о ній
Із давніх давнин,—
Хоч той, що заснув у ній,—
Перший Русі син...

II

Над могилу вбогую
В духів тайну мить
Світлянов дорогою
Чистий дух летить.

Мов до неньки рідної,
До землі приляг,
Мов від неї, бідної,
Все почуть забаг:

Чи великий труд його
Плоди вже приніс?
Чи коханий люд його
В щастя, волю вріс?

III

«Ох, Тарасе мій! До нас
Вчасно ти злинув,
Хоч по твоїй смерті час
Довгий вже минув.

Воля нездоровою
Вийшла для селян,—
І над нашов мовою
Ще смієсь тиран.

Біднотою спільні ми,
Села і міста,—
Над тобов не вільні ми
Ставити й хреста!»

IV

Заридав гіренечко
На могилі дух:
«Україно, ненечко,
Доки ж твоїх мук?

Вічно ж непогодами
Будеш бита ти?
Вічно ж між народами
За наймита ти?

Ні! Вже жереб твій тяжкий
В бездну проваливсь,
Вже світає світ яркий,
Вже...» Втім дух розливсь.